

ЗАРАДВАЛЪ СЕ.

Единъ бѣднякъ задължнѣлъ много на селския лихварь. А лихварьтъ често, често си искалъ паритѣ. Видѣлъ се сиромахътъ въ чудо.

Единъ празниченъ день той избѣгалъ въ гората, да му е мирна главата.

И ето го лихварьтъ — пакъ въ къщата на бѣдняка. Дошълъ да се кара и паритѣ си да иска. Помичето на сиромаха.

— Кждѣ е, моме, татко ти? — пита лихварьтъ.

Момичето веднага се сътило какво да му отговори:

— Татко отиде да сади тръни покрай селския пѣтъ, дѣто търговцитѣ прѣкарватъ стадата си. Когато пораснатъ трънитѣ, овцитѣ като минаватъ, ще се завиратъ изъ тѣхъ и ще оставатъ по-малко отъ вълната си. Тая вълна ние ще съберемъ, ще я оперемъ, изпредемъ, изтъчемъ и продадемъ, да вземемъ пари и платимъ, каза татко, на единъ човѣкъ, комуто имаме да даваме...

Като чулъ тѣзи думи, лихварьтъ се позасмѣлъ, навелъ глава и си тръгналъ. А момичето продумало: — Ахааа... той видѣ, че паритѣ сж готови и се зарадва.

На пързалката.